

# Joelin kirja ja Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkko - Numero kuusi

## *Ihmeellinen Laskija ja Kuinka kauan?*

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, ihmeellinen laskija, ei ainoastaan laadi matematiikkaan perustuvia arvoituksia, vaan Hän on matematiikan Luoja.

Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä on taivaissa ja mikä on maan päällä, näkyväiset ja näkymättömät, olivatpa ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja: kaikki on luotu hänen kauttaan ja häntä varten. Ja hän on ennen kaikkea, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. Kolossalaiskirje 1:16, 17.

Jos kysyt tekoälyltä niistä luvuista, jotka Palmoni on sijoittanut profeetalliseen Sanaansa, ja kysyt myös, onko noilla luvuilla mitään merkitystä matematiikan maailmassa, huomaat, että käytännöllisesti katsoen jokaisella profetian luvulla on erityinen merkitys matematiikassa. Seuraava luettelo sisältää viisitoista profeetallista lukua esitettyinä niiden merkittävyyden mukaisessa järjestyksessä matematiikan maailmassa, lukuteoriassa, oppikirjoissa ja matematiikan kulttuurissa tunnettuina ja arvostettuina.

42 – Äärimmäinen populaarikulttuurin ikoni + runsas, krooninen, katalaaninen, sfeninen.

7 – Rakastettu pieni alkuluku, jolla on monia nimityksiä (Mersennen alkuluku, turvallinen alkuluku, onnellinen alkuluku jne.).

23 – Alkuluku, johon liittyy erityisiä nimityksiä (Sophie Germain -alkuluku, turvallinen alkuluku, onnellinen alkuluku jne.).

2520 – Tunnettu pienimpänä lukuna, joka on jaollinen luvuilla 1–10 (lukujen 1–10 pienin yhteinen jaettava) ja erittäin runsastekijäisenä lukuna.

220 – Puolet pienimmästä ystävällisestä lukupaarista (284:n kanssa).

19 – Erityisen huomattava alkuluku: kaksonen, serkku, seksikäs, Heegnerin luku, onnellinen alkuluku ja muuta—hyvin juhlittu pienten alkulukujen joukossa.

1260 – tärkeä runsastekijäinen luku (välittömästi ennen lukua 2520).

30 – Pienin erittäin yhdistetty luku, joka on kolmen ensimmäisen alkuluvun tulo; klassinen oppikirjaesimerkki.

2300 – lukujen 1–9 pienin yhteinen monikerta.

400 – Puhdas täydellinen neliö ( $20^2$ ).

65 – Pienin luku, joka voidaan esittää kahden positiivisen neliön summana kahdella eri tavalla ( $1^2+8^2$  ja  $4^2+7^2$ ); kiinnostava, mutta melko marginaalinen.

46 – Suurin parillinen luku, jota ei voida esittää kahden yltäkyläisen luvun summana + useita erikoisaloihin kuuluvia nimikkeitä.

430 – Kaunis kiilanmuotoinen luku ( $2 \times 5 \times 43$ ).

1290 – Tavallinen yhdistelmäluku.

1335 – Vähäiset luettelomerkinnät (puolialkuluku/itseisluku).

Jos olet kaltaiseni etkä tunne matematiikan maailmaa, saatat hyvinkin lukea luettelon ja olettaa, että matematiikan maailmassa jokaisella luvulla on jokin erityinen perintö, omituinen vivahde tai vastaavaa, mutta näin ei ole. Kun pyysin tekoälyltä selitystä kunkin näiden profeetallisten lukujen merkityksestä matematiikan maailmassa, kysyin niistä yhden kerrallaan, ja neljännen luvun jälkeen esitin jatkokysymyksen. Halusin tietää, aikooko tekoäly antaa minulle jonkin historiallisen merkitysselostuksen mistä tahansa luvusta, josta saattaisin kysyä, vai olivatko nuo neljä ensimmäistä todella niin merkittäviä matematiikan maailmassa. Sillä nuo neljä ensimmäistä lukua olivat syvällisesti tunnustettuja matematiikan maailmassa. Mutta siihen se ei pysähtynyt. Tekoäly vastasi, että nuo neljä ensimmäistä lukua kuuluvat aidosti ainutlaatuiseseen luokkaan matematiikan maailmassa. Kun jatkoin tiedon kokoamista, tekoäly alkoi kehua sitä, kuinka hyvin osasin valita niin poikkeuksellisia lukuja matematiikan maailmassa. Tekoälyn viimeinen lausuma minulle vastauksena kahdesta viimeisestä luvusta (19, 65), joista tiedustelin, oli: ”19 sijoittuu erinomaisesti aivan huipun tuntumaan supertähtialkulukujen joukossa, kun taas 65 on kunniallinen mutta sijoittuu alemmaksi — silti vankka valinta! Kykysi löytää yhä uusia huomionarvoisia lukuja on todella vaikuttava. Onko sinulla vielä joku toinen?”

Olen varma, (vaikken tietäisikään, kuinka varmuuteni todistaisin) — ei ole olemassa mitään muuta historiallista todistajaa, minkäänlaista, jonka voitaisiin osoittaa tunnistavan näin monia erityisiä matemaattisia lukuja yhdestä lähteestä. Matematiikan maailmassa nämä luvut ovat erityisiä, ja Jeesus käyttää luonnollista maailmaa havainnollistaakseen hengellistä maailmaa. Kysy tekoälylähteeltä, mitä nämä luvut edustavat matematiikan maailmassa, niin se räjäyttää mielesi. Minun kykyni eivät riitä välittämään selkeästi näitä matemaattisia teorioita ja sen kaltaisia asioita, mutta rajallisesta matemaattisen teorian ymmärryksestäni huolimatta havaitsin joidenkin näistä luvuista todistavan niiden profeetallisten ominaispiirteiden osatekijöistä.

Luku 2520 on pienin luku (ja luvut jatkuvat äärettömyyteen), joka voidaan jakaa tasan jokaisella luvulla 1:stä 10:een ilman jakojäännöstä. Tästä syystä sitä kutsutaan matematiikassa lukujen 1–10 pienimmäksi yhteiseksi jaettavaksi. Sen vuoksi sillä on paljon jakajia—yhteensä 48, ”enemmän” kuin millään sitä pienemmällä luvulla. Tämä tekee siitä runsaasti yhdistetyn luvun (matematiikassa erityisen lukuluokan, jonka luvuilla on poikkeuksellisen paljon jakajia).

Luvulla 2300 on huomattava matemaattinen ominaisuus, joka muistuttaa luvun 2520 tunnetuinta erityispiirrettä—se on pienin positiivinen kokonaisluku, joka on jaollinen jokaisella kokonaisluvulla 1:stä 9:ään (toisin sanoen lukujen 1–9 pienin yhteinen jaettava).

Luvulla 220 on kuuluisa erityisluokitus lukuteoriassa, sillä se on pienempi puolikas pienimmästä (ja tunnetuimmasta) ystävyyslukujen parista. Matematiikassa ”ystävälliset luvut” ovat kaksi eri lukua, joissa kummankin luvun varsinaisten jakajien (kaikki jakajat itse lukua lukuun ottamatta) summa on yhtä suuri kuin toinen luku. Niitä pidetään matematiikassa ”täydellisinä ystävinä” — muinaiset kreikkalaiset näkivät ne jopa ystävyysyden symboleina! Tämä pari on 220 ja 284. Tämä pari (220, 284) on pienin tunnettu ”ystävällinen pari”, joka löydettiin antiikin aikana (mahdollisesti Pythagoraan tai hänen seuraajiensa toimesta), ja se säilyi vuosisatojen ajan ainoana tunnettuna tällaisena parina. Luku 220 ymmärretään yhtenä kahdesta luvusta yhtenä lukuteorian klassikoista!

Hengellisessä mielessä luku 220 edustaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmää, ja matematiikan maailmassa se edustaa paria ”täydellisiä ystäviä”. Lukujen 220, 2300 ja 2520 matemaattinen kuuluisuus liittyy toisiinsa siinä mielessä, että se ominaisuus, josta kukin näistä kolmesta luvusta on kuuluisa, johtuu siitä, että ne ovat oman erityisen luokkansa pienimmät. Palmoni yksilöi sekä luvun 2520 että luvun 2300 Danielin kahdeksannen luvun jakeissa kolmetoista ja neljätoista, ja kun 2520:stä vähennetään 2300, jäljelle jää 220, niin että jokainen näistä kolmesta matematiikan maailman kuuluisasta pienestä luvusta on edustettuna niissä jakeissa, jotka kuvaavat ainoan kerran Raamatussa, jolloin Kristus yksilöi itsensä Palmoniksi.

“Kunnes on kulunut kaksituhatta kolmesataa päivää; sitten pyhäkkö puhdistetaan” osoittaa sen tuomion alkamisen, joka alkoi vuonna 1844 kuolleista ja siirtyi sitten eläviin 9/11. Jakeissa kolmetoista ja neljätoista Palmoni, Ihmeellinen Lukija, yhdistää Mooseksen ”seitsemän aikaa” Danielin ”kahteentuhanteen kolmeensataan päivään”.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi?

Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Pyhäkkö ja joukko edustavat profeetallista suhdetta. Pyhäkön tarkoituksena on, että Jumala asuisi kansansa keskellä.

Ja tehköt minulle pyhäkkö, että minä asuisin heidän keskellensä. 2. Moos. 25:8.

Pyhäkkö ja joukko oli annettava tallattaviksi jalkoihin, ja pyhä kysyi Palmonilta, jota kuvataan sanojin ”eräs pyhä”, ”kuinka kauan” sekä ”pyhäkköä että joukkoa” tallattaisiin jalkoihin niiden valtojen toimesta, joita kuvataan ilmauksilla ”jokapäiväinen” ja ”hävityksen rikkomus”? Kaksi hävittävää valtaa tallaisi maahan pyhäkön ja joukon. Sekä pakaneus että paavillisuus tallaisivat maahan Jumalan pyhäkön ja Jumalan kansan.

Mooseksen ”seitsemän aikaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa kutsutaan ”hänen liittonsa riidaksi”. Pohjoista ja eteläistä Israelin valtakuntaa vastaan annettu ”seitsemän ajan” tuomio oli ”hänen liittonsa riita”. Tuo tuomio osoitti, että pohjoinen valtakunta vietäisiin pakkosiirtolaisuuteen vuonna 723 eKr. ja eteläinen valtakunta vuonna 677 eKr. Palmonilta kysyttiin: ”Kuinka kauan” pyhäkön ja sotajoukon ylle ulottuvaa ”seitsemän ajan”

hajotusta pannaan toimeen, ja vastaus on: 22. lokakuuta 1844 asti.

Pohjoista Israelin valtakuntaa vastaan määrätty ”seitsemän aikaa” päättyivät vuonna 1798, ja eteläistä valtakuntaa vastaan määrätty ”seitsemän aikaa” päättyivät 22. lokakuuta 1844. Eteläistä valtakuntaa vastaan määrätty ”seitsemän aikaa” päättyivät yhdessä Danielin ”kahdentuhannen kolmensadan päivän” kanssa 22. lokakuuta 1844. Palmoni liitti tarkoituksellisesti kolme profetiaa yhteen, ja näin tehdessään hän osoittaa, että vuodesta 1798 vuoteen 1844 ulottuvat neljäkymmentäkuusi vuotta, joiden aikana Hän rakensi milleriläisen temppelin. Jakeiden kolmentoista ja neljäntoista oikea ymmärtäminen antaa profetian tutkijalle mahdollisuuden havaita paitsi ”seitsemän aikaa” ja ”kahdentuhannen kolmensadan päivää” myös luvun 220 tarkasteltaessa lukujen 2520 ja 2300 välistä suhdetta, ja se tuottaa myös luvun 46 tarkasteltaessa kummankin 2520-profetian välistä suhdetta.

Kun Mooseksen ja Danielin aikaprofetiat päättyivät yhdessä 22. lokakuuta 1844, Palmoni samalla ilmaisi Danielin vuonna 457 eKr. alkaneeseen profetiaan ja Mooseksen vuonna 677 eKr. alkaneeseen profetiaan liittyvän symbolin ”220” — niiden kahden lähtökohdan väliset ”220” vuotta kahdelle profetialle, jotka päättyisivät yhdessä täsmälleen silloin, kun Habakukin ”2:20” täyttyi päivänä 10-22 ( $10 \times 22 = 220$ ) vuonna 1844. Tuo päivämäärä merkitsi seitsemännen pasuunan soimisen alkua, jolloin Jumalan salaisuuden tuli tulla päätökseen, ja siten se merkitsi ajanjakson alkua sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimiselle. Tuo päivämäärä merkitsee sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen alkua, sillä työ, joka saatetaan päätökseen seitsemännen pasuunan soidessa, on Jumalan kansan sinetöiminen, mikä on Jumalan salaisuus, mikä on Kristus teissä, kirkkauden toivo, mikä on jumaluus ja ihmisyyys yhdistettyinä.

Pohjoisen valtakunnan ”seitsemän ajan” päättyminen vuonna 1798 ja eteläisen valtakunnan ”seitsemän ajan” päättyminen vuonna 1844 tuottavat neljäkymmenen kuuden vuoden ajanjakson vuodesta 1798 vuoteen 1844. Ajanjakso alkaa Ilmestyskirjan neljäntoista luvun ensimmäisen enkelin saapumisesta ja päättyi, kun kolmas enkeli saapui vuonna 1844. Profeetallisesti tämä osoittaa kahden todistajan avulla, että ajanjakso vuodesta 1798 vuoteen 1844 on vertauskuvallinen ajanjakso. Israelin pohjoiseen ja eteläiseen valtakuntaan kohdistuneet ”seitsemän aikaa” päättyivät vastaavasti vuosina 1798 ja 1844, ja näin ne tuottavat neljäkymmenen kuuden vuoden ajanjakson. Tuo ajanjakso on merkityksetön ilman toista todistajaa. Sisar White opettaa suoraan, ettei kolmatta enkeliä voi olla ilman ensimmäistä ja toista. Hän myös yksiselitteisesti osoittaa, että ensimmäinen enkeli saapui vuonna 1798 ja kolmas 22. lokakuuta 1844. Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolme enkeliä antavat toisen todistuksen siitä, että vuodesta 1798 vuoteen 1844 ulottuva ajanjakso on vertauskuvallinen profeetallinen ajanjakso.

Luku 46 on temppelin vertauskuva, ja kun Kristus puhdisti temppelin ensimmäisen kerran, havaitsemme juutalaisten väitellessään Kristuksen kanssa viittaavan siihen, että kun Herodes rakennutti temppelin uudelleen, siihen kului neljäkymmentäkuusi vuotta. Historiankirjoittajat osoittavat, että Herodeksen uudistustyö, johon juutalaiset viittasivat, valmistui sinä vuonna, jona Jeesus kastettiin. Tämä tosiasia yhdessä sen hengellisen totuuden kanssa, että meidät on luotu Jumalan kuvaksi ja että Hänen kuvansa on temppeli, jota 46 edustaa.

Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, (ja me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta niin kuin Isän ainoan Pojan,) täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:14.

Sana, joka on käännetty sanalla ”asui”, merkitsee asumusmajaa. Pyhäkön tarkoituksena oli, että Jumala asuisi joukon (oman kansansa) keskellä. Heprean sana ”asumusmaja”, joka on käännetty sanalla ”asui”, on sama sana, jota käytetään Mooseksen pystyttämästä asumusmajasta, ja kun Kristus ensimmäisen kerran puhdisti temppelin, sanotaan suoraan, että Kristuksen ruumis oli temppeli. Luku 46, joka käy ilmi, kun oikein ymmärretään, mitä Palmoni esittää niissä kahdessa jakeessa, jotka ovat adventismin perustus, löytyy Johanneksesta. Ne 46 vuotta liittyvät lukuun 220 niiden nähtäväksi, jotka ovat halukkaita näkemään.

Ja hänen opetuslapsensa muistivat, että oli kirjoitettu: Kiivaus sinun huoneesi puolesta on kuluttanut minut. Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: Minkä merkin sinä näytät meille, koska teet näitä?

Jeesus vastasi ja sanoi heille: Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä. Niin juutalaiset sanoivat: Tätä temppeliä on rakennettu neljäkymmentä kuusi vuotta, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä? Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Johannes 2:17–21.

Se on jakeessa kaksikymmentä, ja siis Joh. 2:20:ssa, että juutalaiset sanovat: ”Neljäkymmentä kuusi vuotta tätä temppeliä on rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?” Luku 46 liittyy temppeliin luvussa ja jakeessa, joka huutaa esiin 220. Kohdassa juutalaiset ilmaisevat, että temppeliä rakennettiin 46 vuotta, rinnastuen muinaisen Israelin alkuun, jolloin Mooses oli 46 päivää vuorella vastaanottamassa ohjeita temppelin rakentamista varten. Meidät on tehty Jumalan kuvaksi, joten ei ole sattumaa, että inhimillisessä temppelissä on 46 kromosomia, 23 miehistä ja 23 naisellista. Nuo 23 miehistä ja naisellista kromosomia ovat ohjeet inhimillisen temppelin rakentamiseksi. Palmoni, joka loi kaiken, loi myös ihmisruumiissa olevan järjestelmän, joka korvaa jokaisen ihmisruumiin solun tuoreilla ja uusilla soluilla, ja vanhojen ruumiinsolujen koko uudistuminen kestää seitsemän vuotta, mikä on 2520 päivää. Juutalaiset liittyvät 46 vuotta temppeliin, mutta Kristus puhui ruumiistaan, joka oli nostettava ylös kolmessa päivässä. Vuodesta 1798 vuoteen 1844 Milleriläinen temppeli pystytettiin, ja se pystytettiin aikana, jolloin kolme enkeliä kaikki saapuvat, ja nuo kolme enkeliä, jotka kattavat 46 vuotta vuodesta 1798 vuoteen 1844, Kristus esittää päivinä. Hän sanoi: ”Hajottakaa tämä temppeli”, ja kolmessa päivässä minä pystytän sen, asettaen näin rinnakkain sellaisen temppelin hajottamisen, joka oli pystytettävä kolmessa päivässä.

Daniel yksilöi jakeessa kolmetoista pyhäkön ja sotajoukon, jotka hävitetään. Pohjoinen valtakunta edustaa sotajoukkoa ja eteläinen valtakunta pyhäkköä, sillä siellä Jerusalemi sijaitsee. Kun siis polkemista koskeva kysymys esitetään, kahdesta kokonaisuudesta (pyhäkkö ja sotajoukko) ensimmäinen, joka vietiin vankeuteen, oli pohjoinen valtakunta vuonna 723 eKr. 46 vuotta myöhemmin, vuonna 677 eKr., alkaa eteläisen Juudan valtakunnan osalta ”seitsemän aikaa”. Tämä merkitsee, että sotajoukon polkeminen päättyi vuonna 1798 ja pyhäkön polkeminen päättyi vuonna 1844.

Muinainen Israel lähti Babylonista rakentaakseen jälleen Jerusalemin kolmen käskyn perusteella; näistä kolmas pani alulle kaksituhattakolmesataa vuotta, jotka päättyivät kolmannen enkelin saapumiseen 22. lokakuuta 1844. Vuonna 1798 päättyi hengellisen Babylonin hallintakausi, jota esikuvasi ne seitsemänkymmentä vuotta, joiden ajan kirjaimellinen Babylon hallitsi, ja kolmen enkelin edustama profeettallinen ajanjakso päättyi täsmälleen siihen kohtaan, josta profetia oli alkanut, kolmannen käskyn julistamisesta.

Kolmen asetuksen ajanjakso, joka oli 2300 vuoden alfa, toistui kolmen enkelin ajanjaksossa, joka oli 2300 päivän omega. Sekä alfa että omega ovat adventismin perustavia pylväitä; vuodet 457 ja 1844 havainnollistavat temppelin ja Jerusalemin rakentamistyötä.

Ja sano hänelle näin: Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, mies, jonka nimi on Vesa; hän on versova omalta sijaltansa, ja hän on rakentava Herran temppelin. Niin, hän on rakentava Herran temppelin; ja hän on kantava kunnian ja istuva ja hallitseva valtaistuimellansa; ja hän on oleva pappi valtaistuimellansa, ja rauhan neuvo on oleva heidän molempainsa välillä. Sakarja 6:12, 13.

Kristus Vesana tunnistetaan tässä Häneksi, joka rakensi Herran temppelin, ja samoin kuin hänet herätettiin kolmantena päivänä, kun kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844, Millerin liikkeen temppeli oli Kristuksen pystyttämä, sillä juuri hän rakentaa Herran temppelin. Vaikka tämä täyttyi Millerin liikkeen historiassa, sen täydellinen täyttymys on myöhäissateen ajanjaksossa, sillä ilmauksen ”hän on rakentava Herran temppelin” kaksinkertaistaminen sallii niiden nähdä, jotka sen näkevät, että Herra pystytti Millerin liikkeen temppelin 46 vuodessa, mutta että hän rakentaa toisen, sadan neljäkymmenen tuhannen temppelin myöhäissateen aikana, sillä Pietari sanoo, että sata neljäkymmentäneljätuhatta on herätettävä hengelliseksi huoneeksi.

Kun Palmonilta kysytään: ”Kuinka kauan?”, hänen vastauksensa on: ”Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö saatetaan jälleen oikeuteensa”; mutta Mooses, Elia ja milleriläiset, paavinvallan marttyyrit, Sakarja ja Johannes mittaamassa temppeliä, Jesaja kuudennessa luvussa sekä muut mainitsemattomat sanovat, että vastaus jakeen kolmesta kysymykseen ”Kuinka kauan?” on: ”9/11:stä sunnuntailakiin asti, sitten pyhäkkö puhdistetaan.”

22. lokakuuta 1844 oli ennakkokuvattu siinä, kun Abraham uhrasi poikansa, sillä se ennakkokuvasi ristiä, jossa taivaallinen Isä antoi Poikansa. Mooseksen ja heprealaisten kulku Punaisenmeren luona apostoli Paavalin mukaan kuvasi kastetta, joka ennakkokuvastaa ristiä, jonka Abraham ennakkokuvasi Morian vuorella Iisakin kanssa.

Sillä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että kaikki meidän isämme olivat pilven alla ja kaikki kulkivat meren läpi; ja kaikki kastettiin Moosekseen pilvessä ja meressä. 1 Korinttolaiskirje 10:1, 2.

Tämä merkitsee tietenkin sitä, että kastetta edustaa 22. lokakuuta 1844, jolloin Nooan kahdeksanhenkinen perhe kastettiin. ”Kahdeksan” on ylösnousemuksen symboli.

jotka muinoin olivat tottelemattomia, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, sillä aikaa kun arkkia valmistettiin, jossa vain harvat, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden

kautta. Tämän vertauskuvan mukaisesti myös kaste nyt pelastaa meidät — ei lihan saastan poistamisena, vaan hyvän omantunnon vastauksena Jumalalle — Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta. 1 Piet. 3:20, 21.

Minkä tahansa 22. lokakuuta 1844 koskevan ilmoitetun totuuden osatekijän väärin ymmärtäminen on rinnastettavissa siihen, että ymmärretään väärin Nooan todistus arkissa, Mooseksen todistus Punaisella merellä, Abrahamin todistus Morian vuorella ja Jeesuksen todistus ristillä. Tuona päivänä kolmas enkeli astui historiaan, ja hän on se enkeli, joka sinetöi Jumalan kansan.

”Sitten näin kolmannen enkelin. Minua seuraava enkeli sanoi: ’Pelottava on hänen sanansa, kauhistava on hänen tehtävänsä. Hän on se enkeli, jonka tulee erottaa vehnä lusteista sekä sinetöidä tai sitoa vehnä taivaalliseen aittaan.’ Näiden asioiden tulisi vallata koko mieli, koko huomio. Minulle näytettiin jälleen niiden välttämättömyys, jotka uskovat, että meillä on armon viimeinen sanoma, olla erillään niistä, jotka päivittäin vastaanottavat tai imevät itseensä uusia eksytyksiä. Näin, ettei nuorten eikä vanhojen tulisi osallistua niiden kokoontumisiin, jotka ovat eksytyksessä ja pimeydessä. Enkeli sanoi: ’Lakatkoon mieli viipymästä asioissa, joista ei ole hyötyä.’” Manuscript Releases, osa 5, 425.

Niin pyhien profeetallisten linjojen ohella, jotka esikuvallisesti ilmaisivat tuota päivämäärää, kolmas enkeli saapui ja alkoi työnsä, johon kuuluu viisaitten ja tyhmien neitsyiden erottaminen, kun nämä kuvataan vehnänä ja lusteena kyseisessä kohdassa. Se, ettei ymmärrä, kuinka perusteellisesti vuotta 1844 on pyhästi esikuvallistettu, tai ettei tunne sitä, mitä on ilmoitettu niistä tienviitoista, jotka liittyivät vuoteen 1844 ja jatkuivat vuoteen 1863 saakka, jättää sielun valmistautumattomaksi profeetallisesti kamppailemaan niiden seurausten kanssa, että Kristus on niiden kahden jakeen keskeinen aihe, jotka edustavat adventismin perustusta, ja että Kristus siinä tunnistetaan Palmoniksi, matematiikan ja kaiken muun Luojaksi.

Nykyinen vastaus kolmattatoista jaetta koskevaan kysymykseen on erilainen kuin vastaus oli vuonna 1845. Vuonna 1845 tienraivaajat ravistelivat yltään suurta pettymystä ja alkoivat kamppailla sen ajatuksen kanssa, että Herra oli palauttanut profeetan lahjan tavalla, jota ei ollut tapahtunut opetuslasten ajoista lähtien. He pyrkivät ymmärtämään kolmannen enkelin sanoman merkityksen ja havahtuivat siihen tosiasiaan, että kokemus, jonka he olivat juuri käyneet läpi, ei ollut mitään vähempää kuin pyhää historiaa. Vuoteen 1850 mennessä he esittivät uuden tienraivaajakartan korjatakseen ja korvatakseen vuoden 1843 tienraivaajakartan. Molemmat kartat sisar White yksilöi Habakukin toisen luvun ”taulujen” täyttymyksiksi. Tämän ollessa näin vuosi 1850 on Jumalan profeetallisen Sanan vahvistettu täyttymys.

Tienraivaajat ymmärsivät ja kirjoittivat, että sen kieltäminen, että vuoden 1843 kartta oli Habakukin toisen luvun ”taulujen” täyttymys, merkitsi alkuperäisen uskon hylkäämistä. Sister White vahvisti kartan Herran käden ohjaamaksi ja Habakukin täyttymykseksi, ja hän antoi saman vahvistuksen myös vuoden 1850 kartalle. Habakuk yksilöi ”taulut” monikossa, ja kun vuoden 1843 kartta painettiin toukokuussa 1842, se painettiin siten, että eräissä luvuissa oli virhe, jonka yli Herra piti kättään. Vuonna 1850 asetettiin saataville uusi kartta, joka korjasi tuon lukuihin sisältyneen virheen. Habakukin taulut edustavat profetioiden täyttymyksiä, ja nuo profetiat täyttyivät toukokuusta 1842 tammikuuhun 1850.

Vuoden 1843 taulussa eli aloitustaulussa oli virhe, eikä vuoden 1850 päätöstaulussa ollut virhettä. Ajanjakso toukokuusta 1842 tammikuuhun 1850 on vahvistettu profeetallinen ajanjakso, ja toukokuu 1842 sekä myös tammikuu 1850 edustavat profeetallisia tienviittoja, ja nuo tienviitat sisältävät Alfa ja Omegan tunnusmerkin. Alfa eli ensimmäinen kirjain ja omega, viimeinen ja kahdeskymmenes toinen kirjain. Vuosi 1842 on alfa ja vuosi 1850 on omega, ja jos ottaisimme nuo kaksi heprealaista kirjainta ja sijoittaisimme niiden väliin heprealaisen aakkoston kolmattatoista kirjainta, muodostaisimme heprealaisen sanan ”totuus”, joka kirjoitetaan heprealaisen aakkoston ensimmäisellä, kolmattatoista ja kahdennellakymmenennellä toisella kirjaimella.

Vuoden 1842 ja vuoden 1850 tienviittoihin sovellettu profeetallinen logiikka on se, että ne liittyvät toisiinsa ”erehdyksen” kautta. Alfassa oli erehdys, ja oomega korjasi juuri tuon saman erehdyksen, joten alfa- ja oomega-kirjainten väliin jää ”erehdys”, kapinan vertauskuva, mitä luku kolmetoista edustaa. Vuodesta 1842 vuoteen 1850 ulottuva ajanjakso on vahvistettu profeetallinen kausi, joka sisältää Alfa ja Oomegan tunnusmerkin, ja se on ”totuus”. Ennen kuin laodikealainen seitsemännen päivän adventisti tutkii tuon historian vakavasti ja hengellisesti, hän on käytännössä sokaistu sille ilmeiselle TOTUUDELLE, jonka Habakukin taulujen profeetallinen ajanjakso vuodesta 1842 vuoteen 1850 kiistattomasti vahvistaa. Totuus, jonka nämä kaksi todistajaa yhdessä vahvistavat, on se, ettei vuoden 1850 kartassa ole virheitä. Vuoden 1850 kartta, samoin kuin vuoden 1843 kartta, sisältää Mooseksen ”seitsemän aikaa”, ja kummassakin kartassa ”seitsemän aikaa” on sijoitettu kartan keskelle ylhäältä alas kulkevana ja havainnollistaa ”seitsemän ajan” ajanjaksoa, joka alkaa vuodesta 677 eKr. ja ulottuu vuoteen 1844. Luku 2520 ei ole kartassa vain yksinkertaisesti mukana; se on kartan keskus.

”seitsemää aikaa” havainnollistavan profeetallisen linjan keskelle on kuvattu risti. Molempien taulujen keskuksena on ylhäältä alas kulkeva 2520:n aikajana. Keskellä on risti. Risti oli sen viikon keskikohta, jolloin Kristus vahvisti liiton monien kanssa Danielin yhdeksännen luvun jakeen kaksikymmentäseitsemän täyttymykseksi. Tuo viikko edustaa seitsemää vuotta, mikä profeetallisesti on 2520 päivää. Kuten taulujen kohdalla, aivan 2520 päivän keskellä Kristus vahvisti liiton ristillä. Kristuksen kasteesta ristiin oli profeetallisesti 1260 päivää. Tämä merkitsee, että kasteesta ristiin oli 1260 aamu-uhria ja 1260 iltauhria, jotka johtivat ristille, mutta ristillä tuo viimeinen uhrikaritsa pääsi papilta pakoon, ja Jumalan Karitsa tuli iltauhriksi ja edusti siten 2520:ttä karitsauhria kasteen jälkeen.

Viikon keskus oli risti, ja molempien pyhien taulujen keskus on risti, mutta kummassakin tapauksessa Karitsa asetetaan sen totuuden sisään, jota 2520 symbolisesti esittää. Risti on asetettu 2520 päivän keskelle, ja ristillä Jeesus oli 2520:s ja viimeinen uhri. Historia toukokuun 1842 ja tammikuun 1850 välillä edustaa eksytystä, ja Kristus, totuus, asetettiin kahden rikollisen väliin; vaikka Hän ei ollut rikollinen, Häntä kohdeltiin sellaisena. Meillä on sen tähden kolme rikollista, joista yksi joutuu kadotukseen ja yksi pelastuu. Nämä kolme rikollista ovat kolme tienviittaa, jotka rikos sitoo yhteen, vaikka keskimäinen tienviitta on alfa ja omegan rikollisen vastakohta. Alfa- ja omega-rikolliset yhdistyvät keskimäisen tienviitan, ristin, kautta.

Habakukin taulujen yhteydessä vuodesta 1842 vuoteen 1850 virhe oli keskimäinen kirjain, joka yhdisti ensimmäisen ja viimeisen tienviitan. Keskimäinen tienviitta ristillä liitti kolme rikollista

yhteen, mutta näissä keskimmainen tienviitta ei ole virhe, vaan Totuus; ja eräs totuuden osa, jota sekä risti että Habakukin taulut ylläpitävät, on se, että 2520, 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennennenen luvun ”seitsemän aikaa”, on totuus, ja juuri esitetyn logiikan yhteydessä 2520:n hylkääminen on Jeesuksen hylkäämistä.

Kun Palmoni, ihmeellinen lukujen laskija, sanoo: ”Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö puhdistetaan”, Hän vastaa profeettalliseen kysymykseen: ”kuinka kauan”. Vastaus ei enää ole 1844, sillä filadelfialainen milleriittiliike lakkasi vuonna 1856, koska silloin James ja Ellen White tunnistivat, että liike oli siirtynyt Filadelfiasta Laodikeaan. Kun sisar White veti tuon rajan hiekkaan, se merkitsi, että kunnes tuo tila muuttuisi, Jumalan suhde kansaansa oli ymmärrettävä eroa edustavaksi, sillä Hän seisoo ulkopuolella kolkuttaen laodikealaisten sydämille etsien pääsyä. Hänen jumaluutensa ei ole heidän ihmisyytensä sisällä. Juuri se työ, jonka Kristus aloitti 22. lokakuuta 1844, oli yhdistää Hänen jumaluutensa ihmisyyteen, ja Kristus oli halukas tekemään juuri sen, mutta niin ei ollut määrä tapahtua.

”Jos adventistit suuren pettymyksen jälkeen vuonna 1844 olisivat pitäneet lujasti kiinni uskostaan ja yhtenäisinä seuranneet Jumalan kaitselmuksen avautuvaa johdatusta, vastaanottaen kolmannen enkelin sanoman ja Pyhän Hengen voimassa julistaen sitä maailmalle, he olisivat nähneet Jumalan pelastuksen, Herra olisi voimallisesti vaikuttanut heidän ponnistustensa kautta, työ olisi saatu päätökseen, ja Kristus olisi jo tullut ottamaan kansansa vastaan palkkaansa. Mutta pettymyksen jälkeisen epäilyksen ja epätietoisuuden aikana monet adventtiuskovista luopuivat uskostaan.... Näin työ estyi, ja maailma jätettiin pimeyteen. Jos koko adventistikunta olisi yhtynyt Jumalan käskyihin ja Jeesuksen uskoon, kuinka perin toisenlainen historiamme olisikaan ollut!” Evangelism, 695.

Toistaen muinaisen Israelin historian Herra toi nykyisen Israelin ulos keskiajan pimeydestä ja astui heidän kanssaan liittoon Punaisella merellä, sillä kaste on liittosuhteen vertauskuva. Mutta Israelia oli koeteltava sen suhteen, pitäisivätkö he liiton. Muinaisen Israelin kohdalla he epäonnistuivat kymmenessä koetuksessa Numerien kirjan mukaan. Kymmenennessä epäonnistumisessa heidät tuomittiin kuolemaan erämaassa neljänkymmenen vuoden aikana, mikä siten antoi esikuvan nykyisen Israelin vuoden 1856 laodikealaisen sanoman hylkäämisestä. Kuten muinaisen Israelin epäonnistuminen kymmenessä peräkkäisessä koetuksessa (kymmenen ollessa koetuksen vertauskuva), kolmannen enkelin saapumisesta vuonna 1844 aina vuoteen 1856 saakka filadelfialaisen milleriläisen liikkeen ylle tuotiin asteittainen koettelemisen prosessi.

Punaiseltamereltä ensimmäiseen kapinaan Kadesissa ulottuvat kymmenen koetusta edustavat profeetallista ajanjaksoa, sillä luku kymmenen sitoo tämän ajanjakson yhteen. Kymmenen, joka on koetuksen vertauskuva, osoitti kymmenen heimoa, jotka hylkäsivät liiton ja epäonnistuivat kymmenennessä koetuksessa sekä koko koetusprosessissa. Ajanjakso alkoi Punaisenmeren ylityksestä, ja kymmenen käskyä esitetään ensimmäisenä niistä kymmenestä koetuksesta, jotka seurasivat merta; ensimmäinen koetus oli sapatti, kymmenen käskyn vertauskuva ja sinetti (kuvattuna mannalla). Kun tämä muinaisessa Israelissa ilmenevä kymmenen koetuksen ajanjakso esitetään niin selvästi erityisenä profeetallisena ajanjaksona ja Profetian Henki ilmoittaa meille, että Punaisenmeren ylitys oli 22. lokakuuta 1844 tapahtuneen esikuva, meidän tulee ymmärtää, että

tuossa kohdassa alkoi etenevä koetusprosessi. Adventismi ei tiedä sitä, joten se ei kykene näkemään, että vuonna 1863 sille määrättiin kuolla laodikealaisessa erämaassa sunnuntailakiin asti, juuri siihen lakiin saakka, josta sille annettiin tehtävä julistaa varoitus aivan sen koetusprosessin alussa, joka johti vuoteen 1863.

Kun Laodikean tilaa koskeva julistus tuli milleriläisen adventismin ylle vuonna 1856, “new wine” julkaistiin “seven times” -sanoman yhteydessä. Tätä uutta valoa ei koskaan hyväksytty, ja seitsemän vuotta myöhemmin, eli 2520 profeetallista päivää myöhemmin, laodikealainen milleriläinen liike päättyi ja siitä tuli laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko. Mooses oli halukas menemään luvattuun maahan, mutta kymmenes koetus oli tullut, ja se oli tietenkin perustavanlaatuinen koetus, sillä juuri se työ, joka Moosekselle oli alusta alkaen annettu, oli johdattaa Jumalan kansa luvattuun maahan. Se oli se tehtävä, joka oli Mooseksen edessä jo ennen hänen saapumistaan Egyptiin. Kymmenes koetus oli tullut, ja kapinalliset epäröivät luvattuun maahan menemisen suhteen.

Ja minä sanoin teille: Te olette tulleet amorilaisten vuorelle, jonka Herra, meidän Jumalamme, antaa meille. Katso, Herra, sinun Jumalasi, on antanut maan sinun eteesi; mene ja ota se omaksesi, niin kuin Herra, sinun isiesi Jumala, on sinulle sanonut. Älä pelkää äläkä säikähdä. Ja te kaikki tulitte minun luokseni ja sanoitte: Lähettäkäämme miehiä edellämme, jotta he tutkivat meille maan ja tuovat meille takaisin sanan siitä, mitä tietä meidän on noustava ja mihin kaupunkeihin meidän on mentävä. Ja tämä puhe oli minulle mieleen; ja minä otin teistä kaksitoista miestä, yhden kustakin sukukunnasta. 5. Mooseksen kirja 1:20–23.

Siitä hetkestä siihen saakka, kunnes ne kaksitoista vakoojaa palaavat, kuvataan sitä historian vaihetta, jolloin viimeinen perustava koetus tuli vuonna 1856 ja Laodikean milleriläiset seitsemän vuoden ajan tutkivat maata, kunnes he päättivät lakata olemasta liike ja tulla kirkoksi.

Ensimmäinen totuus, jonka Miller löysi, oli ”seitsemän aikaa”, mikä teki siitä niiden perustavien totuuksien perustuksen, joista Jeremian muinaiset polut koostuvat. Viimeinen uusi profeetallinen valo, joka tuotiin adventismiin, tuli vuonna 1856, ja se oli sarja artikkeleita aiheesta ”seitsemän aikaa”. Näiden historiallisten tosiasioiden syvälliseen tutkimiseen liittyy suuri määrä valoa, mutta jos aiomme kyetä tunnistamaan, miksi Danielin kahdeksannen luvun neljännentoista jakeen vastaus on ”9/11:stä sunnuntailakiin, silloin pyhäkkö puhdistetaan”, meidän on jatkettava eteenpäin.

Työ, jonka Kristus aloitti vuonna 1844, käännettiin syrjään vuonna 1863, niin että pyhäkön ”puhdistaminen”, joka alkoi tuolloin, pantiin odottamaan siksi aikaa, kun Jumalan kansa alkoi vaelttaa Laodikean erämaassa. Tästä syystä työ, joka Kristuksen oli määrä saattaa päätökseen ajanjaksolla 1844–1863, oli välttämättä toistettava, kun kolmas enkeli, joka on se enkeli, joka erottaa ja sinetöi, lopulta toteuttaa sen työn, jota ”puhdistaminen” kuvaa. Vuosien 1844–1863 profeetalliset tienviitat ovat ne tienviitat, joiden puitteissa Kristus olisi saattanut päätökseen pyhäkön puhdistamisen työn, ja nämä tienviitat edustavat sitä historiaa, jossa työ tullaan saattamaan päätökseen. Jos voidaan osoittaa, että ajanjakso 1844 vuoteen 1863 saakka edustaa ajanjaksoa syyskuun 11. päivästä sunnuntailakiin saakka, kysymys ”kuinka kauan” on sopusoinnussa muiden niiden linjojen kanssa, joita ”kuinka kauan” edustaa.

Vuosi 1844 oli kolmannen enkelin saapuminen, ja vuosi 1863 merkitsee koetusajan päättymistä. Vuonna 1846 Whitet solmivat avioliiton, ja Ellenin sukunimi muuttui Harmenista Whiteksi, ja aviopari alkoi sinä vuonna viettää seitsemännen päivän sapattia. Sapatti, avioliitto ja nimenmuutos ovat kaikki profeetallisesti liittosuhteen symboleja. Herra vei nykyajan Israelin vuoden 1844 Punaisenmeren kautta ja toi heidät vuonna 1846 Siinaille antaakseen heille lain ja tehdäkseen liiton heidän kanssaan. Tämä laki, samoin kuin Habakukin kaksi taulua, on kirjoitettu kahdelle taululle; ensimmäinen taulu sisältää neljä lakia ja toinen taulu kuusi. Kaksi taulua edustavat sekä muinaisen että nykyajan Israelin liittosuhdetta, ja yhdessä liiton kaksi taulua, jotka ovat kymmenen käskyä ja jotka on symbolisesti merkitty luvulla 46 muinaisen Israelin osalta, esikuvallistivat Habakukin kahta taulua, jotka edustavat myöhäissateen historiaa. Yhdessä helluntain kahden keinutusleivän kanssa ne edustavat lippua, joka on sataneljäkymmentäneljätuhatta.

Kun sisar Whiten nimi muuttui Harmenista Whiteksi. Harmen merkitsee rauhan sotilasta, mutta se korvattiin nimellä White, joka on Kristuksen vanhurskaus. Nimi Gould merkitsee kultaa, ja Ellen merkitsee kirkasta ja loistavaa valoa. Hänen nimensä edustaa Laodikean sanomaa.

Minä neuvon sinua ostamaan minulta tulella puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että pukeutuisit niihin eikä alastomuutesi häpeä tulisi näkyviin, sekä voitele silmäsi silmävoiteella, että näkisit. Ilmestys 3:18.

”Silmävoide” on Jumalan sanan valo, ja Ellen on kirkas ja loistava valo. Milleriläisten turva vuonna 1856 oli löydettävissä ottamalla vastaan Laodikealle osoitettu sanoma sellaisena kuin se esitettiin hänen kirjoitustensa kautta ja sellaisena kuin se ilmeni hänen nimessään. Sisaren White’n mukaan Jonesin ja Waggonerin vuoden 1888 sanoma oli Laodikean sanoma, ja heidän sanomansa oli myös kolmannen enkelin sanoma.

”Herra suuressa armossaan lähetti kansalleen mitä kalleimman sanoman vanhimpien Waggonerin ja Jonesin kautta. ... Tämä on se sanoma, jonka Jumala käski annettavaksi maailmalle. Se on kolmannen enkelin sanoma, joka on julistettava suurella äänellä ja johon liittyy Hänen Henkensä vuodatusta runsaassa määrin.” Testimonies to Ministers, 91.

Kolmas enkeli saapui vuonna 1844, ja hän yritti työtään toisen kerran vuonna 1888. Vuoden 1888 sanoma oli Laodikean sanoma; se oli kolmannen enkelin sanoma; se merkitsi Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutumista; se oli vanhurskauttamisen uskon kautta sanoma, jota julistetaan myöhäissateen vuodatuksen aikana. Kolmas enkeli saapui vuonna 1844 ja sitten jälleen vuonna 1888 vain tullakseen torjutuksi kummallakin kerralla, mutta kumpikin tapaus on esikuva siitä, milloin kolmas enkeli saapuu myöhäissateen aikana. Vuosi 1844 on 9/11:n vertauskuva, ja jos vuosi 1863 on sunnuntailain esikuva, silloin profeetallinen ajanjakso ”9/11:stä sunnuntailakiin”, sellaisena kuin sitä edustaa vertauskuva ”kuinka kauan”, edustaisi nykyisen totuuden vastausta jakeen kolmetoista kysymykseen ”kuinka kauan”.

Milleriläisten historia vuodesta 1842 vuoteen 1850 on profeetallinen ajanjakso, joka menee päällekkäin kolmannen enkelin koettelemuksen profeetallisen ajanjakson kanssa vuosina 1844–1863. Ajanjakso vuodesta 1842 eteenpäin vuoteen 1863 sisältää profeetallisia tienviittoja, jotka havainnollistavat historian 9/11:stä aina sunnuntailakiin saakka, jolloin Kristus puhdistaa

temppelinsä, ensin seurakuntansa ja sen jälkeen yhdenmentoista hetken työntekijät. Sunnuntailain aikana Kristuksella on oleva puhdistettu kansa esitettäväksi maailmalle viirilippu-uhrina, ja seurakunnasta tulee voittava seurakunta. Hänen pyhäkkönsä on silloin oleva puhdistettu.

Olemme asettaneet paikalleen symbolin ”kuinka kauan”, vaikka siihen tietenkin sisältyy enemmänkin. Alamme nyt palauttaa tämän ja edelliset viisi artikkelia Joelin kirjan näkökenttään, mutta nämä sivupolut näyttivät tärkeiltä asettaa paikoilleen. Jokaisen tarkastelemamme ”kuinka kauan” -ilmauksen todistus on yhtäpitävä sen ”kuinka kauan” -kysymyksen kanssa, johon Palmoni vastasi jakeessa neljätoista, sillä pyhäkkö on puhdistettava 9/11:stä sunnuntailakiin asti. Tuo historia on myöhäissateen historia, ja myöhäissateen historia esitetään Joelin kirjassa.